

אורות השבת

בטאון הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשת מוסדות "קול יהודה"

גליון מס' **1028**

מנהל מערכת
הרב אברהם טריקי

פרשת השבוע
פנחס

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

קנאות לשמה

פינחס בן אלעזר בן אהרן הלכה השיב את חמתי מעל בני ישראל
בקנאו את קנאתי בתוכם... לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום
[היתנה לו ולזרעו אחריו ברית קהנת עלולם...
(במדבר כה, יא-יג)]

פנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן: לפי שהיו השבטים מבזים אותו,
הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה והרג
נשיא שבט מישראל, לפיכך בא הכתוב וייחסו אחר אהרון.
(רש"י)

עומק דברי רש"י הללו יובן על נכון, בהקדם לכמה הערות יסודיות במעלת הקנאות של פנחס ומתן שכרה. ראשית יש להבין, מדוע הפליגה תורה בשבח קנאותו, הרי משנה ערוכה היא בתלמוד (סנהדרין פא, ב) 'הבועל ארמית קנאים פוגעים בו'. ולפי המבואר בגמ' שם, פנחס נועץ תחילה עם משה בבירור הלכה זו, ורק אח"כ קם ועשה מעשה. וא"כ מה שבח יש כאן, וכי היתה ברירה בידו לפטור עצמו מחובה זו. ואם תמצוי לומר, שעל מסירות נפשו שבחו הכתוב, שכן להרוג נשיא שבט בישראל לעיני כל בני שבטו בודאי יש בו משום מסירות נפש של ממש, הרי מצינו רבים וטובים בשרשרת הדורות שמסרו נפשם על קידוש ה' במיתות קשות ומשונות, ואף כיפרו בכך על ישראל מפני גזירות רעות. ועוד צריך להבין, מה מידה כנגד מידה יש בשכרו של פנחס, הרי ברית 'השלום' ומעשה הקנאות בהריגת נפש מישראל - שני הפכים המה. וביותר יפלא שלשון הכתוב 'לכן אמור הנני נתן לו את בריתי שלום', מורה שקשורים המה זה בזה. וכיוצא בזה יש לנו להעיר על ברית 'הכהונה', מה ענין הכהונה אצל הקנאות. ובפרט למאן דאמר 'ענין שפתי חכמים אות זו' שלא נמשח פנחס עם אבותיו, כיון שגלוי וידוע היה לפניו יתעלה שיזכה בה בזכות עצמו במעשה הגדול הזה, ולכן לא רצה למשוח אותו אז - שהיה נראה שלא זכה בה אלא מחמת אבותיו, ע"ש.

ולפי הנראה בס"ד, יש בדברי רש"י (הנזכר בפתח דברינו) תשובה הולמת לכל זה. דהנה נודע בשערים דבריו הבהירים של הגר"ח מוולוז'ין זצ"ל בספרו רוח חיים (אבות ה, ג) עה"פ מתהלך בתומו צדיק אשרי בניו אחריו (משל כ, ז): 'כי כמה מידות שהצדיק טרח ויגע להשיגם, לבניו אחריו המה כמו טבע מוטבע, ובקצת יגיעה יגיעו לזה. כמו שנראה בחוש שרבים מעמי הארץ שביהודים מוסרים את עצמם על קידוש ה', והוא מוטבע בנו מאברהם אבינו שמסר נפשו באור כשדים על אמונתו, עכ"ל.

נמצא לפי זה, שאמנם ירשנו בטבע הנפש את הכוח למסור עצמנו על קידוש ה', אך את התכונה להרוג נפש מישראל למען כבוד שמים - לא זו בלבד שלא ירשנו מאבותינו, אלא אדרבה זה מנוגד לטבע נפשנו כמאמר הגמ' (יבמות עט, א) 'שלושה סימנים יש באומה זו, הרחמנים והביישנים וגומלי חסדים', ועיין ברמב"ם (איסורי ביאה פרק ט, יז) ובטושי"ע (אבן העזר סימן ב, א), שכל מי שאין בו אחד מהסימנים הללו, חוששין לו ביותר שמה גבעוני הוא, ע"ש. ומכאן מעלתו המיוחדת של פנחס על פני כל אלו שמסרו נפשם על קידוש ה' לאורך הדורות, שכן מעשהו הגדול היה בניגוד לטבע נפשו, ועל כרחך שנעשה אך ורק למען שמו יתברך. וזה עומק כוונת רש"י במה שהיו השבטים מבזים את פנחס, באומרים שמעשה זה מנוגד לירושת אבותינו אך הוא ירש כוח זה מאבי אמו - 'פוטיאל שפיטם עגלים לעבודת כוכבים', ולכן הרג את הנפש. ולפיכך בא הכתוב וייחסו אחר אהרון, ללמדנו שלא זו בלבד שלא ירש כוח זה מאבי אמו, אלא אדרבה ירש את כוח השלום ואהבת האדם מאהרון וקנו שהיה אוהב שלום ורודף שלום, ואע"פ כן הרג את הנפש למען שמו יתברך. וזה מוכח ומבואר בלשון הכתוב 'בקנאו את קנאתי, ופי רש"י: 'בנקמו את נקמתי, בקצפו את הקצף שהיה לי לקצוף'. רוצה לומר, שאין כאן נקמה או קצף מצד טבעו, אלא הכל היה לשמו. אמור מתנה, שגם השכר שניתן לו בא לרמוז על מעלתו המיוחדת, והוא ברית 'השלום', שכן מתוך מידת השלום שהיתה טבעה בשרש נפשו אתה למד שלא הרג את הנפש אלא למען שמו יתברך. וכן הוא לגבי ברית 'הכהונה', לרמוז שראוי הוא מצד טבעו לברך את ישראל 'באהבה', ולא הרג את הנפש אלא בשביל כבוד שמים, והבן.

דבר העורך

ההפיכה לששון ולשמחה

אומר **הרבי** בשבתות של ימי בין המצרים צריך להיות בשמחה יתרה, כי ענין השמחה בשבתות הללו הוא נתינת כוח מיוחדת מלמעלה לכל אחד ואחת, להפוך את ימי 'בין המצרים' לששון ולשמחה. כי "שבת" היא מעין תקופת העתיד לבוא, שהגאולה נקראת "יום שכולו שבת", שאז העצב והצער של הגלות יהפך לששון ושמחת הגאולה. שאלו את **האדמו"ר רבי אהרן מבעלז** זיע"א הרי חייבים לעבוד את ה' מתוך שמחה, ואיך יכולים להיות שרויים בשמחה בימי בין המצרים. השיב להם הצדיק, כאשר חיים בתודעה של גאולה, שבמהרה יבוא משיח צדקינו בגאולה האמיתית והשלימה, ויבנה לנו את בית המקדש, עצם ידיעה זו מביאה להרגשה של שמחה גדולה גם בימי בין המצרים, כי הגאולה קרובה ובית תפארתנו בית המקדש השלישי יבנה בעוד רגע קט.

בברכת לבת לילך ויאורק
הרב **עוזיאל אדרי**

רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וק"ק "שבטי ישראל" שכונה יא באר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים	יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'	שבת קודש
עלות השחר	4:15	4:16	4:17	4:17	4:18	4:19	4:19
זמן טלית ותפילין	4:24	4:25	4:26	4:26	4:26	4:27	4:27
זריחה - תפן החמה	5:49	5:49	5:50	5:50	5:51	5:52	5:52
סיו"ק ש"ס לדעת מג"א	8:30	8:31	8:31	8:33	8:32	8:32	8:33
סיו"ק ש"ס להנניח ותר"א	9:13	9:13	9:14	9:14	9:14	9:15	9:15
סיו"ק ברכות ק"ש	10:24	10:24	10:24	10:25	10:25	10:25	10:25
חצות יום וליילה	12:46	12:46	12:46	12:47	12:47	12:47	12:47
מנחה גדולה	13:22	13:22	13:22	13:23	13:23	13:23	13:23
פלג המנחה	18:39	18:39	18:39	18:39	18:39	18:39	18:38
שקיעה	19:50	19:50	19:50	19:50	19:50	19:49	19:49
צאת המוכבים	20:07	20:07	20:07	20:07	20:06	20:06	20:06

זמני הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	פנחס
הפטרה:	דברי ירמיהו
כניסת השבת:	19:31
יציאת השבת:	20:22
רבנו תם:	21:17

המשך דבר רב העיר במדור "אורות הכשרות"

העלון טעון גניזה.

אורות הפרשה

סמל להפנעה

'את קרבני לחמי לאיש' (כח, ב). מבאר ה'שם משמאל' למה קרבן התמיד הוא כבש ולא פר, ואילו בחג הסוכות הקריבו שבעים פרים כנגד שבעים אומות, כי הכבשים מסמלים הכנעה, וזו מעלת ישראל, כמו שנאמר 'כי אתם המעט מכל העמים', ודרשו חז"ל שאתם ממעטים עצמכם. ואילו האומות הם להפך כאומרם ז"ל **במסכת חולין** (פט, א). נתתי גדולה לנוכדנצר, אמר אעלה על במתי עב. ועל כן אין מקריבים כבשים בשביל האומות.

השפעה על כל היום

'שנים ליום עולה תמיד' (כח, ג). מבאר הרבי 'קרבן תמיד' שמו של קרבן זה מוכיח עליו, שאף על פי שהוא מוקרב פעמיים ביום בלבד, יש לו השפעה תמידית במשך כל היום כולו, וכמאמר רז"ל **במד"ש רב** (פכ"א) שתמיד של שחר מכפר על עבירות הלילה, ותמיד של בין הערביים על של יום. היינו שקרבן זה משפיע על היום כולו.

אתבה תמידת

'עולת תמיד, העשויה בהר סיני' (כח, ו). מבאר ה'אור התורה' "עולת תמיד" רומזת ל'אהבה המסותרת' שיש בכל נפש, שהיא תמידית, בלי הפסק. 'העשויה בהר סיני' אהבה זו נמשכה לכל נשמה ונשמה משעת מעמד הר סיני, על ידי הגילוי הנעלה של עצמותו ומהותו יתברך שנתגלה אז לכל ישראל.

פתח רחם לה'

'אישה ריח ניחוח לה' (כח, ח). מבאר המגיד **מזריטש** זיע"א "אישה" כשאדם מתפלל או לומד או עושה מצווה בהתלהבות, הרי זה "ריח ניחוח לה".

אפילה לפעלה

'את קרבני לחמי' (כח, ב). מבאר **בעל התניא** זיע"א מדוע נקראו הקרבנות 'לחם' ומאכל, כי כשם שהמאכל מחבר את הנפש עם הגוף, כך העלאת נפש הבהמה לשורשה, לפני שורי שבמרכבה העליונה, גורמת לירידת האור והחיות האלוקיים לתוך העולמות, שנמשלו לגוף גדול.

שלוש בחינות

'צו את בני ישראל ואמרת אליהם, ואמרת להם' (כח, ב-ג). מבאר הרבי מהו הכפל "ואמרת... ואמרת", אלא בקרבנות, כבכל המצוות, יש שלוש בחינות מחשבה, דיבור ומעשה. מחשבה תפילה, שהיא עבודה שבלב, דיבור הדיבור בתורת הקרבנות, מעשה עבודת הקרבנות בפועל. "ואמרת אליהם" אמור על בחינת מחשבה ודיבור שבקרבנות, ואילו "ואמרת להם" אמור על מעשה הקרבן בפועל.

שתי הקרבנות

'צו את בני ישראל ואמרת אליהם, ואמרת להם' (כח, ב-ג). מבאר ה'אור התורה' "ואמרת אליהם" הקרבן של הבהמה הגשמית, "ואמרת להם" 'הקרבתי הבהמה שבלבי של אדם, נפשו הבהמית. "זה האישה אשר תקריבו לה" יש להקריב את האש הזרה של הנפש הבהמית ולהופכה לרשפי אש של אהבת הבורא.

זמירות סגורות

'עולת שבת בשבת' (כח, ז). מבאר ה'משך חכמה' העולה מכפרת על הרהורי הלב, וחטאת מכפרת על חטא בפועל. כאשר נבצר מהאדם לעשות מלאכה, ממילא אינו בא לידי חטא. לכן בשבת, שבה האדם מובדל מכל מלאכה, אינו צריך להביא חטאת. אבל הרהורים מותרים בשבת בענייני רשות, ולכן צריך להביא עולה, כי אפשר שיגיע לידי הרהורי עבירה.

שתי הנהגות

'זאת עולת חודש בחודשו לחודשי השנה' (כח, יז). מבאר המגיד **מזריטש** זיע"א במילה 'זאת' מרומזים שני סוגי הנהגה שהקבי"ה מנהיג בהם את העולם "חודש בחודשו לחודשי השנה": הנהגת הטבע מרומזת באות ז' של 'זאת', המורה על שבעת ימי בראשית, שבהם נברא עולם הטבע, ואותיות א-ת' רומזות לאותיות התורה, שהן מאי ועד ת', היינו הנהגה הניסית, שהיא למעלה מן הטבע.

להקריב פאש

'הוקרבתם אישה עולה לה' (כח, לא). מבאר ה'קדושת לוי' רבי לוי **יצחק מברדיטשוב** זיע"א אם ההקרבה היא ב'אישה', באש והתלהבות, הרי היא "עולה לה" ופועלת עליה למעלה. זהו שכתוב "מלאה ה' כל משאלותיך", כל שאיפותיך יהיו מלאות בלהתאש קודש והתלהבות בה יתברך, בתשוקה עזה להעלות ולהגדיל את שמו הגדול.

אורות הכשרות

ואכן זה היה עיקר ה'נסיונות' שנתנסו בהם אבותינו הק'. כך היה באברהם אבינו ע"ה, אשר נתנסה בנסיון העקידה, שהוא היפך מידת הרחמים שהיתה טובעה בשורש נפשו - 'קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת' (בראשית כב, ב), ולאחר שעמד בו בגבורה וגילה בזה עד כמה היה לבו ברשותו, הכתירו הקב"ה בתואר ירא אלוקים - 'עתה ידעתי כי ירא אלוהים אתה'; וכך היה בפרשת עפרון החיתי, כאשר ביקש אברהם לקבור את שרה אשתו ונדרש לשלם 'ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר', ולא הרחרח אחר מידותיו של הקב"ה לאמר, הרי הבטחת לי את כל הארץ כולה - 'קום התהלך בארץ לאורכה ולרחבה כי לך אתנננה' (בראשית יג, ז), ועתה גם קבר של ד' אמות אין ברשותי (עיין רש"י פרשת וארא). וכזאת מציינו גם אצל יעקב אבינו ע"ה המסמל את חותם האמת - 'תתן אמת ליעקב', ונשלח לדור במשך עשרים שנה עם חותם השקר הלא הוא לבן הארמי. אך הוכיח שלבו ברשותו: ברצותו הוא יכול לדור עם השקר זמן כה רב מבלי שתיפגע מידת האמת שבו - 'עם לבן הרשע גרתי ותרתי' מצוות שמרתי' (רש"י בראשית לב, ה ד"ה גרתי), וברצותו הוא יודע להתנהג עמו ברמאות בעת הצורך, כפי שרמז לרחל 'כי אחי אביה הוא' - ופי' רש"י 'אחיו אני ברמאותי! אך לעומתם שאול המלך לא עמד בנסיון זה של לבו ברשותו, שכן מידת הרחמנות שהיתה בו, מנעה ממנו להרוג את אגג מלך עמלק ואת הצאן והבקר. וזאת היתה תביעתו של שמואל הנביא כלפיו, היה לך לשלוט בטבעך ולהתעלות על מידותיך מפני ציווי ה'. ולכן הפקיע ממנו את מלכותו... שכן 'מלך' שאינו מושל ברוחו ואין לבו ברשותו, אינו ראוי להיות מלך! **ודע** שמצות 'ונקדשתי בתוך בני ישראל' אינה מתקיימת רק במי שקידש שם שמים בקום ועשה כדוגמת פנחס בן אלעזר, אלא יש היכי תמצוי שהיא מתקיימת גם במי שפורש מחשש של עבירה בשב ואל תעשה, כמבואר להדיא ברמב"ם (יסודי התורה ה, ט): 'יזכר כל הפורש מעבירה או עשה מצוה, לא מפני דבר בעולם, לא פחד ולא יראה מבני אדם ולא לבקש כבוד, אלא מפני הבורא ברוך הוא - כמניעת יוסף הצדיק עצמו מאשת רבו, הרי זה מקדש את ה', עכ"ל.

ודוגמא מופתית לזה, מצאנו בספר 'האיש על החומה' אודות רבי משה שפירא זצ"ל, אשר הערבים הציעו לו סכום עתק של שלושים אלף נפוליאון זהב עבור התקנת שעון שמש בהר הבית. אך לא רק פיתוי כספי היה בזה, אלא גם סכנה של ממש באם יסרב להצעתם. הלך אפוא להתיעץ בפני רבה של ירושלים הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, כיצד עליו לנהוג. שקל הרב את הדברים והשיב, שהואיל ויש כאן חשש של פיקוח נפשות, יש מקום על פי ההלכה למצוא היתר להתקנת השעון בתנאים מגבילים. לאחר ששמע השואל את תנאי ההיתר ואת מגבלותיו וגם נוכח להבין כי עדיין קיים חשש של איסור, שכן אין אנו בקיאים בגבולות המדויקים של העזרה והר הבית, החליט שגם אם יתנו לו מיליון נפוליאון זהב לא יכניס עצמו לחשש חילול קדושת מקום המקדש. לשמע הדברים, חבקו הגרי"ח ונשקו ואמר: 'רבונו של עולם אין לך כלל מה להתבייש עם בניך'. וכך נאלץ רבי משה שפירא לברוח לפתח תקוה מפחד ההמונים הערבים.

מברכת למה לאלו ואיבוק
הרב יהודה דרעי
הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

להסיר מכשול

לאור תלונות מתושבי העיר על הטעיה בכשרות הרינו מבהירים בזאת: כל עסק אשר יש לו כשרות רגילה בלבד ומפרסם שיש לו מוצרים בד"ץ כגון: בשר, ירק גוש קטיף וכו' אין אנו אחראים לכשרות המהדרין במקום תעודת הכשר הינה על כשרות רגילה בלבד בכשרות מהדרין יש לבדוק את תעודת הכשרות בד"ץ למהדרין

בית דין צדק לענייני ממונות
שע"י הרבנות והמועצה הדתית באר שבע
לפרטים: הרב אלעזר ביטון שליט"א
נייד: 052-7670510

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו של מורנו המרא דאתרא
הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א

הלכות ימי בין המצרים

ש - מה הם ימי בין המצרים?

ת - ימים שבין שבעה עשר בתמוז - לתשעה באב נקראים ימי בין המצרים, על פי דברי הכתוב (ירמיה א, ג): "כל רודפיה השיגוה בין המצרים". והואיל ופורענות חורבן בית המקדש ראשיתה בימי בתמוז וסופה בתשעה באב בו נחרב הבית, נוהגים בכל תפוצות ישראל הלכות ומנהגים של צער ואבילות, ומחולקים המה לשלוש דרגות של חומרא: ימים שבין י"ז בתמוז עד ר"ח אב, ימים שבין ר"ח אב עד שבע שחל בו תשעה באב, וימי השבוע שחל בו תשעה באב.

ש - אלו דברים נאסרו משבעה עשר בתמוז?

ת - משבעה עשר בתמוז עד לרי"ח אב, נהגו להחמיר בשני דברים בלבד: איסור שמיעת כלי זמר ובכלל זה ריקודים ומחולות אפילו בלא כלי זמר, לפי שבימים אלו שבת מושלם ליבנו ונהפך לאבל מחולנו. וכן נהגו שלא לברך ברכת שהחיינו על בגד או פרי חדש, מפני שאין ראוי לומר על ימים קשים אלו "שהחיינו והגיענו לזמן הזה". אולם שאר דברים כגון נישואין, אכילת בשר ושתיית יין וכו', לא נאסרו אלא מרי"ח אב ואילך (כפי שיבואר במועדו). כן הוא מנהג בני עדות ספרד, אך מנהג בני אשכנז לאסור בימים אלו גם נישואין, ומקצתם הוסיפו להחמיר גם באכילת בשר ושתיית יין וכן תספורת וגילוח.

ש - האם מותר בימים אלו לערוך סעודת מצוה בליווי כלי זמר?

ת - לא אסרו בימים אלו שמיעת כלי זמר אלא בסעודות של רשות, כגון ברית יצחק או חנוכת הבית, או זבד הבת, או מסיבת שידוכין (אירוסין בלשון זמננו) וכל שכן ערבי שירה שאין בהם סעודה כלל. אבל בסעודת מצוה לא גזרו, לפיכך מותר לערוך סעודת נישואין או שבע ברכות ברוב עם אפילו בליווי כלי זמר כולל ריקודים ומחולות (בשמירת גדרי הצניעות). וכן הוא הדין לגבי ברית מילה, או פדיון הבן, או בר מצוה המתקיימת במועדה דהיינו כשהגיע חתן הבר מצוה לגיל שלוש עשרה שנה, או סיום מסכת, או הכנסת ספר תורה. ולפי הנראה, יש מקום להקל בזה אפילו בסעודת מלוה מלכה במוצאי שבת. כן הוא מנהג עדות ספרד, אך לפי מנהג בני אשכנז אין להתיר שמיעת כלי זמר אפילו בסעודת מצוה.

ש - מי שלא יכול לקיים את הבר מצוה בזמנו, האם יש פתרון להקל עריכת סעודה בליווי כלי זמר?

ת - כאמור בר מצוה שלא בזמנה, אינה נחשבת לסעודת מצוה, ועל כן אסור לקיימה בליווי כלי זמר. ברם לפי הנראה, יש מקום להקל בזה, אם חתן הבר מצוה או אחד מהמוזמנים יסיים באותו מעמד מסכת שלומה מן התלמוד. וכן נראה לגבי שאר סעודות רשות, כגון חנוכת הבית, זבד הבת, או מסיבת שידוכין (אירוסין).

ש - האם אבי הבן יכול לברך שהחיינו בימים אלו על המילה או פדיון הבן?

ת - גם בזה לא נהגו להחמיר, כדי שלא יפסיד את הברכה. ועל כן מותר לאבי הבן לברך שהחיינו בשעת המילה או פדיון הבן. ולפי הנראה גם רשאי הוא להניח לפניו בשעת הברכה בגד או פרי חדש ויכוון לפוטרו, ואחר כך יוכל ללבוש הבגד או לאכול מן הפרי.

ש - האם מותר לברך שהחיינו בשבת אשר בימי בין המצרים?

ת - אמנם על פי הסוד אין לברך שהחיינו בכל ימי בין המצרים אפילו בשבת, מכל מקום רבים מהמסוקים כתבו להקל לברך שהחיינו בשבת. יש מהם שהתירו רק עד ר"ח אב, ויש מהם שהתירו אפילו אחר ר"ח אב. ומנהג אחינו האשכנזים להקל בזה גם אחר ר"ח אב - הן לגבי פרי חדש והן לגבי בגד חדש. אך מנהג הספרדים להקל בזה רק לגבי פרי חדש, אולם בגד חדש לא ילבשו אחר ר"ח אב אפילו בשבת.

ש - האם מותר לרכוש או ללבוש בגד חדש בימי בין המצרים?

ת - הואיל וכאמור אין מברכים שהחיינו בימים אלו, אם כן ממילא אין ללבוש בגד חדש אשר בדרך כלל מברכים עליו שהחיינו. ועל כל פנים מותר לרכוש בגדים חדשים משבעה עשר בתמוז עד ר"ח אב, ובלבד שלא ילבשו אלא לאחר תשעה באב. ואם אין לו בגד אחר, יוכל ללבוש בשבת בברכת שהחיינו ואח"כ ילבשו בימי החול. אך כאמור אין להתיר בזה לספרדים, אלא בשבת שעד ר"ח אב בלבד.

ש - אשה מעוברת המתאוה לפרי חדש, או חולה אשר יוכל להתחזק באכילת אותו הפרי, האם רשאים הם לאוכלו בימי בין המצרים ולברך עליו שהחיינו?

ת - מותר להם לאוכלו בימי בין המצרים אף בימי החול ואינם צריכים להתמין עד השבת. וכן רשאים הם לברך עליו שהחיינו בשעת אכילתו.

לקיים בנו חכמי ישראל

הציבור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה
לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולי עמו ישראל

דבר רבני הקהילות

הרה"ג עוזיאל אדרי שליט"א

רב המרכז הרפואי "סורוקה"

וק"ק "שבטי ישראל" שכ' יא' באר-שבע

נשמות נדב ואביהוא באו לסייע לפנחס

'פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל' (כה, יא). כתב רש"י לפי שהיו השבטים מבזים את פנחס הראיתם בן פוטי זה, שפיטס אבי אמו עגלים לעבודה זרה והרג נשיא שבט מישראל, שנאמר 'ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פנחס' (שמות ו, כה), פירש רש"י 'פוטיאל' מזרע יתרו שפיטס עגלים לעבודת אלילים ומזרע יוסף שפיטפט ביצרו. לפיכך בא הכתוב וייחסו אחר אהרן. ותמוה מה זה נותן שבא הכתוב וייחסו אחר אהרן וכי על ידי הייחוס לאהרן אסתלק ובטל ליה ייחוסו ליתרו. והלא גם המה מודים שמצד אביו ואבי אביו היו צדיקים ומיוחסים אלעזר הכהן ואהרן הכהן ע"ה, ולדעתם בוודאי שמצידם לא היה עושה מעשה כזה, להרוג נשיא שבט מישראל, אלא מצד התערבות של הייחוס לאבי אימו יתרו בא לו טבע הרציחה, וזה מה שלא מצא חן בעיניהם, אם כן מה נשתנה בזה שבא הכתוב וייחסו אחר אהרן. **מבאר רבי יצחק הכהן הוברמן** זצוקללה"ה **הצדיק מרעננה** זיע"א על פי אומרים ז"ל **במסכת זבחים** (קא, ב). לא נתכחן פנחס עד שהרגו לזמרי, שנאמר 'והייתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם' (כה, יג). לא זכה פנחס להימשח לכהונה בשמן משחת קודש עם כל בני אהרן, אף על פי שגם הוא היה מזרעו של אהרן, רק בקנאת ה' במעשה זמרי זכה לכהונה. וחשבו השבטים מדוע לא קם משה רבינו ע"ה לקנאות קנאת ה' ופנחס הוא זה שעשה את זה, מפני שמשה רבינו לא היה יכול מפני החשש שמא יטמא מהריגתם של זמרי וכזבי, והוא היה כהן גדול שהרי שימש בכהונה בהקמת המשכן ואסור לו ליטמא למתים, כמו שכתב **בתורת כהנים** (צג) כל שבעת ימי המילואים היה משה משמש בכהונה גדולה. מה שאין כן פנחס אין לו מה לחשוש כי הרי לא היה כהן, ועל כן הסכים ללכת להרוג את זמרי. **ואף שאמרו רז"ל** י"ב ניסים שנעשו לפנחס ואחד מהם שלא מתו עד שחבטם לפני המקום כדי שלא יטמא פנחס, ולפי זה אם כן גם משה רבינו היה יכול לקום לקנא קנאת ה' מבלי חשש שז"ל יטמא מזמרי. **אלא מכל מקום** אין סומכין על הנס כאומרים ז"ל **במסכת פסחים** (סד, ב). לא סמכין אניסא. ועל כן לא היה יכול משה לקנא קנאת ה', שמא יטמא כשהרוג את זמרי, מה שאין כן פנחס הסכים ללכת כי אז לא היה בכהונה, ורק לאחר מכן במעשה זמרי זכה לכהונה. **וזהו** שהיו השבטים מבזים את פנחס אפילו לאחר מעשה זמרי כשנתכחן, כי היה זה פחיתות לפנחס שלא זכה להימשח עם כל בני אהרן, אף על פי שגם הוא היה מזרעו של אהרן, מפאת הייחוס שלו מצד אמו שבא ממדינת בתו של יתרו, ועל כן לא זכה להימשח בשמן המשחה, ורק זכה וקנה לכהונתו בדמים, שמסר נפשו לקנא קנאת ה' ולהרוג את זמרי. והשבטים ראו בזה פחיתות ופגם כי מעשה הריגת זמרי בא לו מטבעו הרע של רציחה ששורשה בעבודה זרה של זקנו יתרו. **אך ידוע מה שכתב האריז"ל בלקוטי תורה** (פרשת אחרי, מלכים ב, ב). בשעה שנכנס פנחס אצל זמרי פרחו ממנו נשמתו, וכשהרגם לזמרי וכזבי נכנסו בו נשמות נדב ואביהוא. כמו שכתב **בזהר הקדוש** (ח"ג ריז, א) שנשמות נדב ואביהוא באו לסייע לו מלמעלה. **נמצא** שאז ברגע אחד השתנתה מהותו ועצמותו של פנחס, שהפך להיות מנכדו של אהרן בן בנו אלעזר, לבנו ממש של אהרן שהיו בו נשמות נדב ואביהוא שהם בניו של אהרן, ובוזה התבטל מציאותו הקודמת שהיה גם הנכד של יתרו, כי פרחו ממנו נשמתו שנולד בה, והוחלפה בנשמות של נדב ואביהוא, ועל כן עתה הוא הבן של אהרן ממש עם נשמותיהם של בני אהרן נדב ואביהוא. **וזהו הכוונה** בא הכתוב וייחסו אחר אהרן, שלא תחשוב שמה שלא נמשח מתחילה על כל בני אהרן הוא לפחיתותו להיות בן בתו של יתרו, אלא אדרבה זה לשבחו שעתה נהיה הבן של אהרן ממש, ונחשב לו כאילו הוא עצמו גם כן נמשח בשמן המשחה לכהונה, כי אז בהיות הנשמות הללו שיש לו עכשיו בגופו נשמותיהן של נדב ואביהוא, כשהם היו לפני כן בגופם של נדב ואביהוא נמשחו בשמן המשחה לכהונה. והבן.

מבשרת לבת שלום ומבורך
הרב עוזיאל אדרי

נשמתך שייכת לנשמתך

אחד מגדולי חסידיו של רבי דובער מליובאוויטש, המכונה 'אדמו"ר האמצעי', בנו של בעל התניא, היה רבי הילל מפאריטש. רבי הילל היה גאון עצום בתורת הנגלה והחסידות, אך במיוחד נודע בעבודת ה' המופלאה שלו. הוא נהג להאריך מאוד בתפילות ולהדר בדרך בלתי רגילה במצוות.

פעם סיפר רבי הילל על הדרך המיוחדת שבה היה לאחד מחסידיו של אדמו"ר האמצעי. ומעשה שהיה כך היה:

לאחר נישואיו התגורר רבי הילל בעיר חומץ (שבפלך מינסק). אביו של רבי הילל וכמוהו חותנו נמנו עם חסידיו של הצדיק רבי מרדכי מצ'רנוביל.

פעם אחת הגיע לשבות בחומץ חסיד רבי זלמן זומר, מחסידיו הגדולים של אדמו"ר האמצעי. בערב, לאחר קבלת שבת, ניגש רבי הילל אל רבי זלמן וביקש לשמוע מפיו דברי חסידות. "שמעתי שחסידות חב"ד היא ביאור על תורת הקבלה; אמרנא לי אפוא חידוש בקבלה, עליפי תורת חב"ד", ביקש רבי הילל.

נתן בו רבי זלמן מבט חד ונוקב. "טעות בידך", אמר. "החסידות איננה ביאור על תורת הקבלה, אלא דרך חדשה ומקורית בהבנת תורת הנגלה ותורת הנסתר".

בתוך כך פתח רבי זלמן בביאור מעמיק מתוך ספר התניא, בעניין 'ייחודא עילאה' ו'ייחודא תתאה' (= שני אופנים באחדות האלוהית החובקת את כל הבריאה). בסיום הדברים אמר, שביאור זה שמע מפי אדמו"ר האמצעי.

רבי הילל, שבעבורו היו הדברים חדשים לגמרי, יצא מכליו מרוב התפעלות. בו במקום החליט, כי מקומו בבית-מדרשו של אדמו"ר האמצעי.

כאשר הודיע לבני משפחתו על כוונתו לקום ולנסוע לליובאוויטש, נתקל בהתנגדות עזה מצד חותנו. הגדיל החותן לעשות רצונו להתלונן על כך באוזני רבו, הצדיק מצ'רנוביל.

"אמור לחתנך כי יכנס אליי תקף מיד", הורה רבי מרדכי מצ'רנוביל למתלונן.

מיהר רבי הילל להתייצב לפני הצדיק מצ'רנוביל. "כיצד זה עלה בדעתך לקום ולנסוע למחוזות אחרים?", הקשה הצדיק.

"מה אעשה ומה אטעמתי מטעמה המתוק של תורת חב"ד, בוערת בי אש עזה של צימאון לשמוע את הדברים מפי הרבי עצמו", השיב רבי הילל.

הרהר הצדיק קלות בדברי האברך הצעיר שלפניו ואמר. "דע, כי נשמתו של אביך הייתה שייכת לנשמת אבי עליר השלום, ואילו נשמתך שייכת לנשמת. מזהיר אני אותך באזהרה חמורה לבל תתנתק ממני".

הרבנות והמועצה הדתית מחלקת המקוואות

"מקווה ישראל הי"

בגיל ובחדווה אנו מבשרים לציבור הרחב על פתיחת

מקווה טהרה לנשים בשכונת כלניות

רח' ד"ר ג'ין קלוס פישמן 55 באר-שבע שעות הפתיחה הן ככל המקוואות בעיר מס' הטלפון במקווה: 08-6673808

בדבר פרטים/ שאלות ניתן לפנות למח' המקוואות 08-6204003

כולי תפילה ותקווה שבעזה"י נמשיך לדאוג לשיפור שירותי הדת בעירנו הק' בברכת התורה והטהרה יהושע (שוקי) דמרי ממונה המועצה הדתית באר שבע

הרבנות והמועצה הדתית באר שבע

הודעה חשובה לבעלי שמחה

על פי הוראת הרבנות הראשית לישראל

חל איסור מוחלט להכניס כל מיני קינוחים למינהם

בר מתוקים / בר פירות / עוגות עוגיות / פיצוחים / שתיה חריפה וכד' ללא אישור כשרות חד פעמי מטעם רבנות מוסמכת ובתיאום עם משגיח הכשרות במקום

לפרטים נוספים ניתן לפנות למפקח ברים

הרב מיכאל כהן 054-4348736

או למחלקת הכשרות: 08-6204026

כפר כנא, יאסר צניח יוסף 18221 מוזלוקת הכשרות

רבי מרדכי עצר לרגע ואז הוסיף: "ואם בכל זאת תלך מכאן, הנני מזהירך, כי עוד תשכב אצלי עם הפנים למטה!". האזהרה הייתה ברורה לגמרי.

רבי הילל יצא מביתו של הצדיק מצ'רנוביל ברגליים כושלות. בתחילה גבר עליו הפחד מפני אזהרתו של הצדיק, אולם כעבור זמן התלקחה מחדש התשוקה לנסוע אל אדמו"ר האמצעי.

בוקר אחד נטל רבי הילל את הטלית והתפילין ויצא מביתו, כהרגלו, אך במקום לפנות לבית-הכנסת פנה אל מחוץ לעיר והגיע לעיר רציצה. גם שם לא עצר והמשיך הלאה, אל העיר הסמוכה.

כוחותיו של רבי הילל נחלשו מן ההליכה הממושכת, אך לא היה לו כסף לנסיעה. הוא נכנס לבית-הכנסת המקומי והצליח לקבץ מן המתפללים כסף שהספיק לנסיעה בעגלה עד העיר בברויסק. שם גייס עוד מעט כסף והמשיך בדרכו.

כל הזמן חשש רבי הילל שמשפחתו עלולה לרדוף אחריו לתפסו, ומשום כך לא חדל מלהאיץ בעגלון להגביר את מהירות הנסיעה. באחד מעיקולי הדרך סטתה העגלה ממסלולה והתהפכה. זמן רב שכב רבי הילל על הקרקע והעגלה הכבדה עליו. לבסוף, בעזרת העגלון, הצליח להיחלץ מתחתיה. הוא המשיך בדרכו עד שהגיע לליובאוויטש.

התרגשות רבה מילאה את ליבו של רבי הילל כשהכין עצמו להיכנס לחדרו של אדמו"ר האמצעי. אך נכנס פנימה ובטרם הספיק לפצות את פיו ולומר מילה, אמר לו הרבי: "מי שאמר לשמן וידלוק, יאמר לחומץ וידלוק"... בדבריו רמז הרבי לעיר שממנה בא רבי הילל - חומץ.

רבי הילל העלה לפני הרבי את חששו מהקפידה של הצדיק מצ'רנוביל. הרבי ביקש להרגיעו. "ממה נפשך", אמר, "אם 'הודי טוב' [= כינוי לאדמו"ר] הוא - הרי טוב איננו יכול להיות רע; ואם לאו - הרי אין בקפידתו מאומה..."

רבי הילל עדיין לא נרגע. "אבל הוא הזהירני שאם אלך ממנו, אשכב אצלו על הפנים למטה", אמר.

הרהר הרבי בדבר רגע קט ואמר: "בחורף, כאשר הדרכים משובשות, לפעמים העגלה מתהפכת על יושביה בשעת הנסיעה, ואז נוצר מצב ששוכבים לזמנ'מה על הארץ עם הפנים למטה..."

הבין רבי הילל שהצדיק הוציא ידיו ונרגע. הוא נשאר בחצרו של אדמו"ר האמצעי והיה לאחד מחסידיו הגדולים.

לעילוי נשמת

הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל

בר עליה ז"ל

והרבנית רחל טריקי ע"ה

בת סימיו ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

שבת שלום!